

Φυσικό Περιβάλλον / Φαράγγι

Μια απολαυστική πεζοπορία από το χωριό της Αγίας Ειρήνης, της επαρχίας Σελίνου Χανίων, ως τη Σούγια κι από εκεί ως την αρχαία πόλη της Λισσού.

Διασχίζοντας το φαράγγι της Αγίας Ειρήνης

ΚΕΙΜΕΝΟ: ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ: ANNA ΚΑΛΑΪΤΖΗ

Aπό πού ν' αρχίσει να μιλάει κανείς για όλα τούτα τα ωραία και βαθιά σχίσματα που φοράει η **Νότια Κρήτη**; Ολόκληρο το σώμα της είναι διάστικτο από μονοκόμματες κάθετες “μαχαιριές”, που κατεβαίνουν από ψηλά κι απολύγουνε σβίνοντας στο πέλαγο.

Σε κανένα άλλο τοπίο του πλανήτη δεν υπάρχουν τόσα και τέτοια φαράγγια, με αποτέλεσμα οι φανατικοί του είδους να βρίσκουν στην Κρήτη τον παράδεισό τους...

Αλλού συναντήσαμε πολλούς πεζοπόρους κι αλλού σχεδόν κανένα. Άλλο φαράγγι χρειάζεται χρήση σχοινητών κι άλλο είναι προσπελάσιμο μονάχα με τα πόδια.

Υπάρχει φαράγγι που δεν περπατιέται (ο **Αμπάς** φερ' ειπείν) – γιατί πέφτει κάθετο, με έναν φοβερό καταρράχτη **160** μέτρων, κι άλλο που είναι στενό, όσο ένα ανθρώπινο κορμί (η **Άρβη**). Υπάρχει και το φαράγγι της **Τρυπητής**, που το διασχίζει ολόκληρο ένας αγροτικός δρόμος. Τέλος, άλλο είναι βαθύ, μακρύ και μεγάλο κι αποκαλείται **Φάραγγας**, κι άλλο είναι μικρό και σύντομο και τ' ονομάζουν **Φαραγγούλι**.

“Αν ρίξεις μία σκαπειτά

θα ιδείς ανθρώπου χάλι

θα ιδείς ίντ' απογίνονται

τα πλούτη και τα κάλλη”...

Αυτή είναι μια μαντινάδα που μου απήγγελε ένας αιγοβοσκός κοντά στην είσοδο του φαραγγιού της Αγίας Ειρήνης.

Σε όλα συναντάς μια μοναδική κλωρίδα, εν πολλοίς σπάνια κι ενδημική.

Τα φαράγγια σχηματίστηκαν πριν εκατομμύρια χρόνια και είναι αποτέλεσμα της διαβρωτικής δράσης των νερών. Οι θρύλοι τα έχουν εξοπλίσει με δράκους και νεράιδες, που ζουν αγαστά εδώ μέσα. Στα τοιχώματά τους έχουν βρει καταφύγιο ασκπτές, κυνηγημένοι κι επαναστάτες, αλλά και γυναικόπαιδα. Υπάρχουν ακόμη σπιλιές, βαθιά μες στα φαράγγια, όπου δόθηκαν σκληρές μάχες και 'κει μέσα έζησαν αντάρτες και Χαϊνηδες. Στα βάθη των κρητικών φαραγγίων, επίσης, υπήρχαν μαγευτικά και ιερά που δεσπόζουν σε κρίσιμα περάσματα (όπως του **Κραναίου Ερμή** στο φαράγγι του **Αγίου Αντωνίου (Πατσιανό φαράγγι)**). Η ομορφιά κι η θέαση των φαραγγίων, ιδιαίτερα από τη θάλασσα, είναι εντυπωσιακή, αλλά και η αίσθηση να τα διασχίζει κανείς είναι εξίσου συναρπαστική. Το «φαραγγίζειν», άλλωστε, είναι για τους φυσιολάτρεις και τους διασχιστές, μια ολόκληρη φιλοσοφία. Αισθητικής και μαγείας....

Το φαράγγι της **Αγίας Ειρήνης**, στην επαρχία **Σελίνου**, είναι από τα πιο ευκολοδιάβατα κρητικά φαράγγια. Αρκεί να μην επιχειρήσει να το διασχίσει κανείς από τον Δεκέμβρη ίσαμε το Μάρτη. Γιατί τότες, εξ' αιτίας των υδάτινων όγκων, μπορεί και να γυρίσει πίσω, δίχως να ολοκληρώσει την πορεία της διάσχισής του.

Η διαδρομή και διάσχιση του φαραγγιού ξεκινάει λίγο έξω από το χωριό της **Αγίας Ειρήνης**, στο σημείο που ένας σύντομος δρόμος κατηφορίζει, για να καταλήξει σε ένα πολύ όμορφο δασικό φυλάκιο με περίπτερο και κιόσκι. Το φαράγγι διατηρεί και την παλιά του ονομασία, που οι ντόπιοι το θέλουν ως «**Ποροφάραγγο**».

Πριν πάρουμε το δρόμο που έχει διανοιχτεί για 200 περίπου μέτρα και κωθούμε στη δασωμένη κοίτη του ρέματος, στρεφόμεστε για λίγο βόρεια – αντίθετα με την πορεία του δρόμου – για να δούμε την ωραία θολωτή κορμωστασιά ενός παλιού και χρήσιμου, ακόμη και στις μέρες μας, πέτρινου γεφυριού, που αποτελεί και την αφετηρία του οδοιπορικού μας. Το ωραίο

Το πετρώδες μονοπάτι με τους “κούνους”. (Αριστερά)
Οι ορχιδέες στην έξοδο του φαραγγιού.

Συνοπτικά στοιχεία Διαδρομής:

Υψόμ. αφετηρίας: **670μ.**

Υψόμ. τερματισμού: **230μ.**

Υψομ. διαφορά: **440μ.**

Βαθμός δυσκολίας: **1~2**

Απόσταση: **7 χλμ**

Χρόνος: **2,30' - 3 ώρες**

Γενική εντύπωση:

Η διαδρομή έχει πολλές και εντυπωσιακές εναλλαγές. Εύκολα ή δύσκολα είναι υποχρεωμένος να διασχίσει κανείς την κοιτή του ρέματος πάνω από 30 φορές.

τοξωτό γεφύρι είναι στεφανωμένο από κισσούς, ενώ η παρουσία του είναι δυσδιάκριτη. Απέναντι από το ρέμα και πολύ κοντά στο δασικό φυλάκιο, μισοφαίνεται ένα παμπάλαιο κτίσμα ερειπωμένου ξωκκλήσιου με φαγωμένη την επίστεψή του, από τη χρόνια εγκατάλειψη, που είναι πνιγμένο στα βρύα και τις λειχήνες. Η μικρή περίτεχνη θύρα του τέμνεται από μια μαρμαρίνη θήκη αφήνοντας να χαραχτούν λίγα ακαθόριστα γράμματα.

Από το δασικό φυλάκιο κατηφορίζουμε για περίπου 200 μέτρα, ώσπου τελειώνει ο αγροτικός δρόμος κι αρχίζει η κυρίως

διαδρομή. Το πρώτο πέραςμα του ρέματος γίνεται από ξύλινο γεφυράκι, ένα από τα πολλά που θα μας συντροφεύουν ως το τέλος της πορείας μας.

Το μονοπάτι που παίρνουμε είναι ευδιάκριτο, καθαρό κι ευχάριστο. Γρήγορα περνάμε κάτω από κάθετα βράχια, που το σφραγίζουν από τη μια μεριά, αλλά στο καθαυτό φαράγγι δεν έχουμε μπει ακόμη. Το νερό που κουβαλάει το ρέμα είναι παραπάνω από το φυσιολογικό για την εποχή, συνεχώς ρεούμενο, μια κι έχει περάσει ένας δύσκολος χειμώνας, με πολλές βροχές. Σε πολλά σημεία ο όγκος των νερών κατακλύ-

Τραβώντας για τον βυθό του φαραγγιού.

Οικογένεια Ευρωπαίων διασχίζει ένα από τα ρέματα του φαραγγιού. (Επάνω αριστερά)

ζει δαμάζοντας τα υπερυψωμένα πρανή της κοίτης βουίζοντας και τραγουδώντας. Το νερό, η ακατέργαστη αυτή πηγή πληροφοριών της φύσης, πυροδοτεί έναν εκθαμβωτικό κατάλογο των ειδών, από εντυπωσιακά αγριολούλουδα μέχρι ενδημικά βοτάνια και ζωντανούς μικροοργανισμούς. Η πρώτη δυνατή έκπληξη έρχεται από μια ανοιχτωσιά στη διαδρομή μας, που αφήνει να διαγραφεί το ταλέντο και η καλλιτεχνική τάση των Κρητικών ορειβατών (θέλω να πιστεύω ότι ανήκει σε κάποια μέλη

του Ορειβατικού των Χανίων, πράγμα που έχω διαπιστώσει και σε άλλα φαράγγια του Νομού): Σειρές από ορθωμένες και στοιβαγμένες πέτρες, η μια πάνω στην άλλη, με συμμετρία και πυραμιδοειδή τάξη, σχηματίζουν είδος κώνου (ή «κούνου», όπως λέγεται εδώ χαρακτηριστικά). Ένα ολόκληρο πέτρινο «αλώνι», στο οποίο οι αυτοσχέδιοι «καλλιτέχνες» σχεδίασαν με μεράκι και κόπο, διάφορα γεωμετρικά πορτραίτα κώνων, ενδεικτικών της ασφαλούς πορείας των πεζοπόρων.

Κοντά στη Χοιρότριπα.

Πολλή καλή σήμανση με μεταλλικά πινακιδάκια πάνω στους κορμούς των δέντρων. Εδώ στο 5ο χλμ. της πορείας Αγία Ειρήνη - Σούγια.
Διασχίζοντας το πιο στενό πέρασμα του φαραγγιού. (Δεξιά)

Η δεύτερη έκπληξη ανάγεται στα δεδομένα του φαραγγιού και στα μεταβαλλόμενα ίχνη φωτός, σκιάς, υφής και σχημάτων, που όλα μαζί συνιστούν μια φυσική ανεπεξέργαστη αισθητική αρμονία.

Η διαδρομή στη συνέχεια ντύνεται σιγά σιγά το ασφυκτικότερο φόρεμα των ορθοπλαγιών και ο ορίζοντας όλο και στενεύει. Οι ράχες των λόφων ψηλώνουν κι ορθώνονται απειλητικές, οι πλαγιές γίνονται όλο και πιο κοφτές, χαραγμένες ως τον πάτο του πράσινου φαραγγιού, το φέγγος τ' ουρανού χαμηλώνει. Ακολουθώντας το μονοπάτι, παράλληλα με το ποταμάκι που κελαρύζει κυλώντας άλλοτε αργά κι άλλοτε βιαστικά, μπαίνουμε σε στενέματα που αρχίζουν και μας πιέζουν, ασφυκτιώντας ανάμεσα στα σκλήθρα και τα σφεντάμια.

Υψώνοντας το βλέμμα προς τον ουρανό αντικρίζεις παράξενους στίχους από μια ποίηση γεμάτη φυσική αγριότητα. Πώς το λέει ο **Ελύτης** στα **“Ελεγεία της Οξώπετρας”**; *“Μια παράξενη αγριότητα – Με πανού βράχια κοφτά κι αιχμηρά θάμνα”*.

Ο αγέρας μοσκομυρίζει δάφνες κι άγρια

κλήματα ενώ τα στεφάνια από τους κισσούς κι οι πέρλες των αγριολούλουδων ζωντανεύουν στο κάθε μας βήμα. Από δέντρο σε δέντρο το βήμα γίνεται όλο και πιο “καχύποπτο”, αφού η καταφορία και τα ενδιαμεσα περάσματα του νερού απαιτούν προσεκτικότερο βηματισμό κι εντατικότητα.

Μια δαντελωτή μούχλα μάς κυριεύει όσο βυθιζόμαστε στις λυκοποριές των υγρών δρόμων. Φτέρες, σχίνα και λειχήνες αναδίδουν την υγρή τους οξύτητα, ενώ ο κόσμος της σιωπής σφαδάζει μες στην αδιαίρετη συμφωνία της φυσικής ακμής.

Σε κάθε τέτοιο σημείο κι ολούθε μέσα στο φαράγγι αντηχεί η ποίηση του Οδυσσέα Ελύτη, που υμνώντας την ελληνική γλώσσα και το ελληνικό τοπίο δοξολογεί την ομορφιά του φαραγγιού (1).

Κι είναι εδώ μέσα που κυκλοφορούν *“ανεμόδαρτα ρήματα, ρήματα πράσινα μες στα γαλάζια”*...

Είναι εδώ που μοσκομυρίζει *“πνοές από τη ρεματιά ευωδιάζοντας λυγαριά και σχίνο, σπάρτο και πιπερόριζα”*...

Κι είναι εδώ που σπέρνονται *“βράχοι άγριοι*

Στο βυθό του φαραγγιού.

και γυμνοί – δυνατές πολύ παρορμήσεις”.
Ωστόσο, τα γεφυράκια σταμάτησαν το έργο τους και τα περάσματα γίνονται πια πάνω από πέτρες, που άλλοτε γλιστρούν κι άλλοτε μετακινούνται λόγω της αστάθειας και της τρώσης τους από το αέναο νερό.
Σε λίγο φτάνουμε στη σημαδιακή παράκαμψη για την **Χοιρότρυπα**, μια σπηλιά, λίγο πάνω από την κοίτη του φαραγγιού, όπου βρήκαν μαρτυρικό θάνατο ο **Στέλιος Πεντάρης** κι ο **Γιάννης Μαραγκάκης** στην εξέγερση του '21. Έξω από τη σπηλιά έγινε άγρια μάχη, άνιση μα ηρωική, ανάμεσα σε λίγους ντόπιους επαναστάτες και πολυάριθμους Οθωμανούς.
Στη συνέχεια ανηφορίζουμε επάνω σε σκαλωτά επίπεδα για να πάρουμε ύψος, αποφεύγοντας την απότομη και κατακόρυφη κόψη του φαραγγιού. Περνώντας το επικίνδυνο εκείνο σημείο των κατωφερικών πλαγιών ξαναβυθιζόμαστε στη λεκάνη του πυθμένα, από όπου τώρα πρέπει να στριμωχτούμε σε μιαν απότομη στροφή για των βράχων. Χρειάζεται προσοχή αλλά τη μεγαλύτερη πρέπει να την φυλάξουμε για το επόμενο βήμα μας, όταν θα χρειαστεί να κάνουμε χρήση μιας ανεμόσκαλας που είναι τοποθετημένη στο χείλος ενός κάθετου βράχου. Αμέσως μετά θα ισοροπήσουμε επάνω σε επιπλέοντα ξυλότυπα μιας επιλίμνιας σκάλας, για να διολισθήσουμε στην άλλη μεριά του ποταμού.
Μέσα στο φαράγγι υπάρχουν στέκια και αναμονές με αρκετές θέσεις ξεκούρασης. Έτσι απαριθμούμε αρκετές από αυτές. Εκτός από τη **Χοιρότρυπα**, στάση γίνεται και στο **Σφακάκι**, στο **Βρυσούλι** και στις **Πηγές**. Αλλά και τα περάσματα από όχθη σε όχθη είναι αναρίθμητα.
Το φαράγγι σιγά σιγά ανοίγει κι η ομορφιά της χλόης, του μουρμουριστού νερού και της αφιάδας που αναδίδει ο κύκλος της νέας εποχής, με τα εξαισία αγριολούλουδα, τις ανεμώνες και τις αναπάντεχες ορχιδέες, αλλάζει ένδυμα, ψιλογορτάζει την είσοδο της άνοιξης και την επέλαση των χρωμάτων που, αλαλάζοντας πίσω από κάθε μυστική γωνιά και εσοχή, ανανεώνουν το ραντεβού τους με την αγάπη της ζωής και την αδάμαστη συναγωγή της ευφορίας,

φύσης, ψυχής και ζωντανών.
Το τέλος του φαραγγιού θα σημάνει και την έξοδό μας στο δρόμο του **Κουστογέ-ρακου**, από όπου θα συνεχίσουμε ίσαμε την παραλία της **Σούγιας** μέσα από την πλατιά λεωφόρο της κοίτης του ρέματος. Μιας κοίτης που πια θα έχει στερέψει, ανεξήγητα κι ίσως καταθλιπτικά, μαζί “*με ίριδες και κλόες κατεβατές έως τη θάλασσα*”. Στο τέλος θα βαδίσουμε επάνω σε αγροτικό δρόμο, για να βγούμε στην παραλία της Σούγιας. Μια αναπάντεχη συνάντηση θα έχουμε μόλις πατήσουμε τη μεγάλη απλωσιά της βοτσαλιάς. Ένα χαριτωμένο κι εξημερωμένο αγρίμι, (το θρυλικό *κρι - κρι*), που τριγυρνάει στην παραλία και παίζει με όλους τους περιηγητές. Του έχουν περασμένη μια λαιμαριά και το μικρό χαριτωμένο ζωάκι κάνει όλα τα θελήματα των επισκεπτών. Αυτά βέβαια συνέβαιναν το 2004, όταν πρωτοείχα διασχίσει το φαράγγι. Τον Απρίλη όμως, του 2015, όταν το κατεβήκαμε με τον Θεόφιλο και την Άννα, το αγρίμι είχε εξαφανιστεί και κανείς δεν μπορούσε να μου εξηγήσει τι απέγινε από τότε. (2) Ωστόσο, συνέχισα την πορεία μου, διασχίζοντας την παράλια στράτα της Σούγιας μέχρι το μικρό λιμανάκι που βρίσκεται δυτικά του οικισμού.
Εκεί, πίσω από τα βράχια και δίπλα από μια πρόχειρη συρματοπλεγμένη στάνη, υπάρχει ευδιάκριτη σήμανση κι ένα στενό πέρασμα, που οδηγεί στην **Αρχαία Λισσό**. (3) Μπαίνουμε αμέσως σε δασωμένη περιοχή, πνιγμένη στα πεύκα, τις δάφνες, τα φιλικία και τις χαρουπιές. Η διαδρομή είναι εντυπωσιακή, το μονοπάτι καλογραμμένο και η φύση αρματωμένη με την καινούργια της φορεσιά. Σύντομα πέφτουμε σε στενό, πορώδες και βραχωμένο φαράγγι, με απότομες ορθοπλαγείς που πορφυρίζουν στο ασημόχρωμο δειλινό.
Η μία ορθοπλαγιά προσεγγίζει τόσο πολύ την άλλη, που πολλές φορές ενώνονται ή προσπερνά η μια προέκταση την άλλη. Οι κλίσεις γίνονται αρνητικές, ενώ τα κάθετα βράχια κρατάνε σφιχτά μέσα τους την πιο παρθένα σκιερή αγκαλιά.
Σε κάποιο σημείο διχοτομείται το μονοπάτι με την ένδειξη ότι τελειώνει εδώ το

Στην παραλία της Σούγιας.

Ανηφορίζοντας για τη Λισσό.

φαράγγι κι αν θέλουμε μπορούμε να ακολουθήσουμε τα κόκκινα σημάδια για να επιστρέψουμε στη Σούγια.

Εμείς όμως παίρνουμε το άλλο μονοπάτι με τα μπλε σημάδια, που αρχίζει και ανηφορίζει με έντονες στροφές, ωστόσο καβατζάρουμε το πρηνές και κορυφωθούμε στην ομαλή πλαγιά της βραχώδους τομής. Έχουμε πια ανέβει στο χλοϊσμένο λιβάδι της διαδρομής με τα πολλά φρύγανα και τα σπιθοβόλα κατακίτρινα σπάλαθρα. Η θέα από εδώ είναι εκπληκτική καθώς αντικρίζουμε το πέλαγος το **Λιβυκό** και τις αλίμενες πτυχές της άγριας ακτογραμμής. Αλλά από εδώ αποκαλύπτονται συνάμα κι οι χιονοβόλες κορυφογραμμές των **Λευκών Ορέων** “που παίρνουν σιγά σιγά να διαλύονται και ν’ ανεβαίνουν σαν αναμνήσεις”...

Εδώ φυτρώνει και το ενδημικό είδος, **η φουρνωτή**, ένα χαμπλό, έρπον χασμόφυτο

που απαντάται μονάχα στη βραχώδη περιοχή γύρω από τη Σούγια.

Ο ηλιοπότης ετούτος φρυγανότοπος είναι εντυπωσιακός, καταλαμβάνει τεράστια έκταση και διακόπτεται μονάχα από τις ξαφνικές παρουσίες των ελεύθερων εριφίων, που ακροβολίζονται ανάμεσα στα βράχια και στα σπαθωτά κι ανθισμένα φρύγανα. Υποχθόνια η άνοιξη αναγγέλλει τα καρποφόρα της χρώματα.

Ύστερα από 20' διάσχιση της επίπεδης αυτής φρυγανικής αλάνας και συνολικά 50' από το λιμανάκι της Σούγιας φτάνουμε σε έναν απότομο γκρεμό, από τον οποίο το μονοπάτι κατηφορίζει με απανωτές στροφές για να προσεγγίσει το μεγάλο λιβάδι της Λισσού.

Η αρχαία πόλη της Λισσού ήταν κτισμένη σε τούτη την πολύ γραφική τοποθεσία που αντικρίζουμε σήμερα, ελαιόφυτη και αδό-

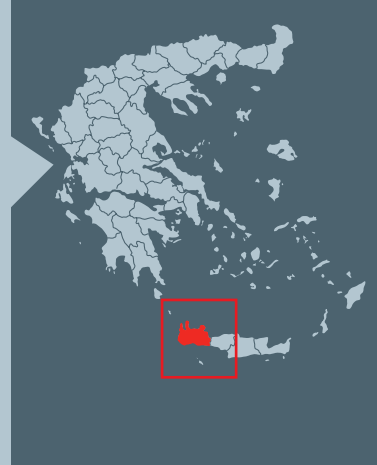
www.pezoporiam.gr

το portal για την πεζοπορία και την περιπλάνηση στη φύση

Τμήμα από τον χάρτη **Δυτική Κρήτη 1 100 000** των εκδόσεων TERRAIN. www.terrain.gr

----- Διαδρομή μονοπατιού.

μητη, στον όρμο του **Αν Κυρ(ια)κού**. Στην κλασική εποχή, ο μικρός οικισμός που υπήρχε εδώ, εξαρτιόταν από την πόλη της **Ελύρου**, την οποία εξυπηρετούσε με το λιμάνι του. Τα πράγματα όμως αντιστρέφονται κατά την ελληνιστική και ρωμαϊκή περίοδο. Το κέντρο βάρους της οικονομικής δραστηριότητας μετατοπίζεται στα παράλια και έτσι για τη Λισσό αρχίζει μια περίοδος πρωτοφανούς ακμής.

Καθοριστική υπήρξε η συμβολή του Ασκληπιείου, στο οποίο λειτουργούσε ένα από τα πιο φημισμένα θεραπευτήρια της Κρήτης. Διακοσμημένο με υπέροχα ψηφιδωτά και πολλά αγάλματα το θρησκευτικό – νοσηλευτικό ίδρυμα της Λισσού εντυπωσιάζει με τον πλούτο του. Εκτός από το Ασκληπιείο η πόλη διέθετε θέατρο, λουτρά και υδραγωγείο. Κατά την πρώιμη βυζαντινή περίοδο η Λισσός ήταν έδρα Επισκοπής, η οποία αναφέρεται στις εκκλησιαστικές πηγές μέχρι και τις αρχές του **9ου** αιώνα. Κατά την επιστροφή μας από τη Λισσό θα ακολουθήσουμε ανατολική κατεύθυνση διασχίζοντας τον χλοερό φρυγανότοπο, μέ-

χρι να βρεθούμε στην άκρη του απότομου γκρεμού, από όπου θα έχουμε μια συναρπαστική άποψη της Σούγιας. Ένα θάμβος εκτυφλωτικό μας αναρπάζει από τη γειωμένη πραγματικότητα για να μας εκσφενδονίσει σε κόσμους πηπτικούς κι εκθεωμένους. Αυτή η εικόνα θα σφραγίσει την περιπέτεια της σημερινής μέρας, καθώς το “ψυχικό” μέρος της έρχεται ανεπαίσθητα να ολοκληρώσει έναν κύκλο αγωνίας και ομορφιάς, από τα θαυματουργήτα μυστικά της ωραίας πατρίδας μας...

ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ

- (1) Στίχοι από το ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙ του Οδυσσέα Ελύτη.
- (2) Η πρώτη διάσχιση του φαραγγιού έγινε την ημέρα των εκλογών της 7ης Μαρτίου του 2004 και η δεύτερη τη Μεγάλη Δευτέρα του φετινού Πάσχα.
- (3) Για μια τέτοια σημαντική πόλη, όπως η αρχαία Λισσός, πιστεύουμε ότι είναι απαραίτητο ένα ιδιαίτερο άρθρο. Θα ασχοληθούμε, λοιπόν, σ’ ένα επόμενο τεύχος.

Στο τελευταίο μπαλκόνι πριν από τη Λισσό. Διακρίνεται η κοιλάδα και ο μυχός της αρχαίας πόλης.

Samaria Hotel

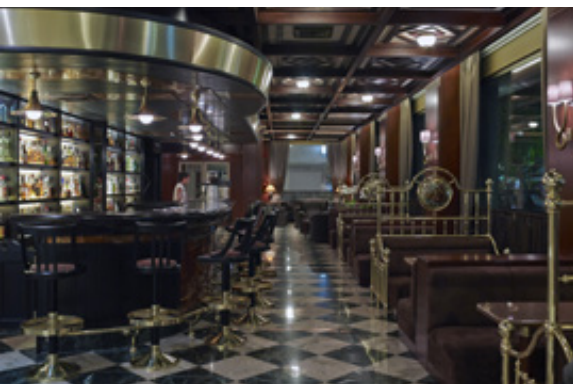
Η πόλη των Χανίων, από τις πιο παραδοσιακές της Ελλάδας, διαθέτει ένα επιπλέον προνόμιο: το **SAMARIA HOTEL**. Βρίσκεται στην ιστορική πλατεία **1866**, σε απόσταση αναπνοής από την **Παλιά Πόλη** και το **Ενετικό Λιμάνι**. Μετά από εκτεταμένη ανακαίνιση το **2013**, λειτουργεί πλήρως αναβαθμισμένο σε **4*** με Δωμάτια **Standard, Superior** και **Σουίτες**. Κοινά χαρακτηριστικά όλων είναι η διακόσμηση με **minimal αισθητική** και **διακριτική πολυτέλεια**, οι **τηλεοράσεις υψηλής ευκρίνειας**, τα **ξύλινα δάπεδα** και **μαρμάρινα μπάνια**, τα **οικολογικά συστήματα** και **λευκά είδη μπάνιου COCO-MAT**.

Παρέχονται επίσης **δωρεάν Wifi**, **αίθουσες πολλαπλών χρήσεων** για συνέδρια, εκδηλώσεις, **μεγάλη πισίνα**, **ιδιωτικό Parking** και **Fitness Center** πλήρως εξοπλισμένο.

Το **Café-Bistrot 1866** χαρίζει στιγμές χαλάρωσης με θέα στους ρυθμούς της πόλης, ενώ το **μοντέρνο εστιατόριο** προσφέρει **τοπική και Μεσογειακή κουζίνα**.

Ο **πρωινός μπουφές** είναι μια **εμπνευσμένη σύνθεση** από **διεθνή εδέσματα** και **εξαιρετικά κρητικά προϊόντα**: **λάδι**, **τυρί**, **γιαούρτι**, **μέλι**, **απάκι καπνιστό**, που **προσφέρονται με τρόπο και σε σκέυη εντυπωσιακά**.

Η **ποιότητα υπηρεσιών** και το **φιλόξενο προσωπικό** **αναδεικνύουν το SAMARIA HOTEL** σε **ιδανικό προορισμό για ταξίδια επαγγελματικά και αναψυχής**.

SAMARIA HOTEL

Πλατεία 1866

73135 Χανιά Κρήτη

Τηλ. 28210 38600

E. info@samariahotel.gr

www.samaria-hotel.gr

